

indtil der næste Aar bliver forelagt en større, omfattende Lov om Postforsendelser i det Hele; men det være mig dog tilladt allerede nu at henlede ærede Medlemmers og navnlig det ærede her tæet ved siddende Medlems Opmærksomhed paa, at jeg for mit Vedkommende er aldeles utilbøielig til at gaae ind paa en saadan gjennemgaaende Nedsættelse af Prætoen som den, han ønsker, hvad enten det nu skulde stee ved at forhøje Bægten for et Enkeltbrev eller ved at nedsætte Tarten; thi dersom det ærede Medlem vil konsulere Finantsloven, saa vil han see, at Indtægterne af Postvæsenet ikke udgjøre Mere, end at dette nogenlunde kan svare Regning, og man kan dog ikke forlange at faae Tarterne saaledes nedsatte, at Staten kommer til at drive Postvæsenet ligesom med Tab. Jeg troer, at man i det Hele taget maa erkjende, at der i den Henseende ikke gjøres Lidet for at imødekomme Publicums Ønsker; derimod er det ganske sandt, at der ikke ved denne Lov opnaaes nogen egentlig stor Priisnedsættelse i Tarterne, men det har heller slet ikke været Meningen med Loven. Meningen har været den at fritage ikke blot Postembedsmændene, men ogsaa enhver Afsender, der kan være i Tvivl om, hvorvidt hans Brev skal betales med 2 eller 3 Frimærker, for denne Usikkerhed. Loven tilkjendegiver sig heller ikke som nogen radical Reform i Posttarterne, men er nærmest fremkaldt ved en historisk Anledning, den nemlig, at der i den sidst afsluttede Postconvention med det nordtydske Forbund kun er antaget to Tartsatser; man vilde da ved at lade den reent indenlandske Correspondance blive, som den er efter Loven af 26de September 1865, komme til det besynderlige Resultat, at man i et Grændsedistrict kunde sende et Brev af den Slags, som her vilde være at frankere med 3 Frimærker, billigere til Udlandet, end man vilde kunne forsende det i Indlandet; ja, lad mig tage et ret paafaldende Exempel: man vilde fra Weile kunne sende et Brev billigere til Haderslev end til Fredericia, og det synes dog at være en Urimelighed. Dette er den egentlige Anledning til dette Lovforslags Forelæggelse, i Forbindelse med, at man maa antage, at de Betænkkeligheder nu ere hævede, der

i sin Tid, nemlig i 1865, gjorde, at man uagtet disse to Satser vare indførte paa forskjellige andre Steder; dog troede her at maatte holde paa de tre, nemlig fordi man ikke havde nogen Erfaring om den finantsielle Folge af at begrænse Mængden til to. Nu derimod, da man har seet, at det er et saa ringe Antal Breve, hvorom der er Spørgsmaal, — Prætoen for dem andrager ved samtlige kjøbenhavnste Postcontoirer ikke 6 Rd. om Maanednen — synes der ikke at være nogen tilstrækkelig Grund til at opretholde en Indretning, der er ubekvem baade for det corresponderende Publicum og for Postvæsenet, og ved Siden af de store Fordringer, der fra Publicums Side gjøres ligeoverfor Postadministrationen, er det heller ikke uden Vigtighed at lette Postcontoirernes Arbejde ved Expeditionen saa meget som muligt. — Der blev af den ærede Taler, der først havde Ordet (Melchior), rettet en Hensigt til mig, saavidt jeg skjønede, væsentlig betræffende Frimærke-Fabrikationen. Det har ikke været mig bekjendt, at man ikke havde Frimærker, som kunde fyldestgjøre alle de forekommende Tarter, men jeg skal undersøge dette Spørgsmaal, og jeg erindrer idetmindste ikke i dette Dieblis nogen Lovbestemmelse, der forhindrer Finantsbestyrelsen fra at udstede Frimærker til saadanne Beløb, som ere nødvendige for Correspondancen. Jeg skal med Hensyn til det ærede Medlems sidste Bemærkning udtale, at det er besluttet, at der skal udfærdiges større Frimærker end dem, vi nu have, og navnlig ville de falde sammen med det Beløb, det ærede Medlem nævnte, nemlig til 1 Rd.; derved vil altsaa Vanstikigheden ligeoverfor den oversjøiske Correspondance være fjernet. Jeg skal, som sagt, nærmere undersøge dette Spørgsmaal, og dersom det virkelig forholder sig saaledes, som den ærede Taler yttrede, saa seer jeg ikke nogen Grund til ikke at imødekomme Publicum ogsaa i denne Henseende.

Talsmanden: Ja, jeg har just ikke et stort Forraad af Taalmodighed paa Lager, men jeg bliver jo nødt til i denne Sag at vente til den Tid, da det behager den høitagtede Minister at forelægge Forslag til den store Re-